

væsen og Udenrigspolitik. Jeg er ikke enig med det ærede Medlem; det er der maaske heller ingen, der mistænker mig for; jeg mener, at det var forkerte Oplysninger, han fremførte om andre Landes Militærvæsen, og at hans Slutninger var rent ravgale. Det ærede Medlem sluttede, at vi skulde have mere Militærvæsen. Jeg mener, at hans Oplysninger vilde kræve den Konklusion, at vi intet Militærvæsen skulde have, men fuldstændig Afrustning. Men saa meget maa jeg dog indrømme, at det ærede Medlem talte fuldstændig sagligt om de Spørgsmaal, som maa være Grundlaget for Drøftelse om Forsvars-sagen og Militærspørgsmaalet her i Tinget; derom kan der ikke være nogen Tvivl. Jeg gad vide, om der nogetsteds paa Jordkloden har været et Parlament, som drøftede Militærspørgsmaal uden at drøfte, hvorledes Udenrigspolitikken er hos Naboer og Genboer. Jeg kan ikke tænke mig noget saadant, det vilde være ganske meningsløst og i Strid med, hvorledes man ellers drøfter Spørgsmaalene baade i dette Parlament og i andre.

Men her maa ikke tales om de Spørgsmaal, der vedrører Sagerne, men derimod om, hvad det ærede Medlem Hr. P. Munch har sagt, og hvad han har gjort. Jeg maa tilstaa, at jeg begriber ikke et Suk af denne Tale. Dersom det ærede Medlem Hr. P. Munch har gjort noget forkert, kan det ikke være Formaalet at gøre akkurat det samme igen, men det er det, som den høje Regering vil. Den mener, at det var forkert, at det ærede Medlem Hr. P. Munch anvendte mange Penge i Krigen, og nu kommer den og siger, at da det ærede Medlem Hr. P. Munch under Krigen har anvendt mange Penge, mange blanke danske Kroner, maa vi sandelig gøre det samme; saa maa vi ogsaa anvende mange Penge til Militærvæsenet. Det er en Argumentation af den anden Verden og ærlig talt ret meningsløs.

Da jeg nu ikke af Regeringspartiets egen Ordfører eller af Ordføreren for den konservative Retning har faaet noget at høre om, hvad Regeringsforslaget betyder, tænkte jeg: Ja, men det kommer, naar den højtærede Forsvarsminister faar Ordet, saa faar vi det levende Ord, saa skal vi nok faa at høre, hvad det er; vi skal have gennemført. Men efter at den højtærede Forsvarsminister havde gjort nogle indledende og ret interesseløse Bemærkninger, begyndte Ministeren: Det ærede Medlem Hr. P. Munch sagde saadan i 1907, det ærede Medlem Hr. P. Munch gjorde saadan i 1914. Derefter maatte jeg opgive Ævred, der er

aabenbart ingen Mulighed for at trænge til Bunds i den Forsvarsordning, den højtærede Minister vil have gennemført, vi kan ikke faa andet at vide end, hvad Hr. P. Munch har gjort.

Endelig hørte jeg den højtærede Udenrigsminister i Fredags. Den højtærede Udenrigsminister sagde: Tal endelig ikke om, at vi lægger nogle Soldater over i Jylland; lad os ikke snakke om det, det kunde gerne være, at nogle fik det at høre. Jeg ved ikke, hvad jeg skal tro, enten at den højtærede Udenrigsminister ikke tør tillade, at vi omtaler, hvorledes Forsvarsordningen skal være, eller at han tror, at man i Udlandet ikke ved, at de Soldater bliver lagt derover, det ene er lige saa umuligt som det andet, og jeg synes, det var en ganske mærkværdig Udtalelse af den højtærede Udenrigsminister, men jeg billiger den ganske. Den passer nemlig udmærket med mit Standpunkt, idet jeg mener, vi skal ligge musestille i militær Henseende, vi skal ikke røre os i nogen Henseende paa det militære Omraade, gør vi det, er vi dødsens. Derfor er jeg enig med den højtærede Udenrigsminister, men jeg maa rigtignok sige, at det passer som en Knyt-næve til et blaat Øje i den højtærede Ministers Program og det Lovforslag, som ligger her paa Tingets Bord, og det, synes jeg, er det bedste Bevis for, at vi ikke skal lave noget som helst Militærvæsen i Danmark. Som Forholdene er, kan vi ikke en Gang tale om det, vi kan ikke en Gang vise vore Naboer og Genboer, hvad det er, vi laver; lad os derfor afruste, saaledes som mit Parti har foreslaaet, og som mit Partis Ordfører (L. Rasmussen) saa udmærket har motiveret.

Det ærede Medlem Hr. Nørskov henvendte i sin Tale nogle Bemærkninger til mig og anførte et Par Linier af, hvad jeg i 1914 havde skrevet om den daværende Forsvarsministers Anvendelse af Penge til Indkaldelser og til militære Foranstaltninger. Det er rigtigt, at jeg ikke i alle Henseender var enig med den daværende Forsvarsminister om, hvor mange Penge der skulde anvendes, men det ærede Medlem kunde gerne have oplyst, hvorfor jeg ikke var enig med ham deri, det kunde han læse delvis i samme Artikel og delvis i en anden Artikel. Jeg var ikke enig med den daværende Minister af to Grunde, for det første fordi jeg mente, at den Uro, som Regeringen henviste til, og som det saa mange Gange har været omtalt at der var, navnlig her i København, vurderede jeg ikke paa samme Maade som den daværende Minister. Jeg skrev i denne Artikel, at de Sløjfedrenge og